ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **C.D. T.,** proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** Olšanská 2, P.O. Box 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2010, čj. CPR-17305/ČJ-2009-9CPR-V243,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátu cizinecké policie Domažlice (dále jen správní orgán prvého stupně) ze dne 27.11.2009, čj. CPPL-51463-17/ČJ-2009-034061-KP3-SA. Rozhodnutím správního orgánu prvého stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 1 rok, což je doba shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla stanovena doba k vycestování z území ČR, neboť bude postupováno dle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Správní orgán řádně nezdůvodnil, k jakému porušení právní povinnosti podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců došlo. Toto ustanovení totiž obsahuje

dvě skutkové podstaty, přitom z výroku napadeného rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění není patrno, které porušení právní povinností je žalobci kladeno za vinu. Z odůvodnění musí být patrno na základě jakých skutkových okolností je protiprávní jednání spatřováno, proto je napadené rozhodnutí je dle § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelné.

V rozhodnutí o správním vyhoštění je nutno přesně kvalifikovat skutkovou podstatu protiprávního jednání v rozsahu, jaký je vyžadován pro výrok rozsudku soudu ve věci trestní. Ukládají to zásady činnosti správních orgánů uvedené v ustanovení § 2 až 8 správního řádu. Popis skutku musí být obsažený i ve výroku rozhodnutí.

Žalobce považuje výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle kterého se stanovuje doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území jako doba shodná s vykonatelností rozhodnutí za nezákonný, neboť správní orgán nemá oprávnění stanovit dobu vykonatelnosti.

Dále se v žalobě uvádí: „Nemohl jsem využít svého práva vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem a důvodům, pro které se nemohu vrátit do země svého původu. Odpůrce má povinnost zkoumat, zda mi v případě návratu na Ukrajinu hrozí, či nehrozí vážná újma. A podle mého názoru si správní orgán neobstaral dostatečné informace o zemi původu, ani o mé konkrétní obavě z vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců. " Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že ze závazného stanoviska vyplývá, že existence skutečností zakládajících překážky vycestování v případě žalobce nebyly shledány, vyplývá z toho, že správní orgán vycházel pouze z uvedeného závazného stanoviska při rozhodování a bral v úvahu pouze formální podmínky § 120a zákona o pobytu cizinců. Dle § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Česká republika je vázána úmluvou o právním postavení uprchlíků z roku 1951 publikovanou pod č. 208/1993 Sb.,která v článku 33 odst. 1 uvádí, že žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Žalobce uvedl, že do Vietnamu se vrátit nemůže, neboť mu hrozí nebezpečí.

Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě uvedl, že námitky uvedené v žalobě neshledal oprávněnými a je toho názoru, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem, proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu tyto podstatné skutečnosti: Žalobce byl dne 26.11. 2009 kontrolován příslušníky Policie ČR, během této kontroly nebyl schopen doložit svoji totožnost. Proto byl žalobce zajištěn a následně bylo s jeho osobou, na základě neoprávněného pobytu na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, zahájeno dne 27.11. 2009 správní řízení o správním vyhoštění z území České republiky, a to podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Provedenou lustrací v evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky pobývá na základě uděleného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 6. dubna 2008. Žádosti účastníka řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nebylo z důvodu uplynutí doby platnosti povolení k

pobytu vyhověno a řízení o žádosti bylo pravomocně skončeno dne 9.5. 2008. Dne 7.6. 2008 a byl žalobci udělen k opuštění České republiky výjezdní příkaz č. GA132218 s platností do 6.7. 2008. Od 7.7. 2008 do 26.11. 2009 pobýval tedy žalobce na území České republiky neoprávněně. Po seznámení se s podklady řízení žalobce do protokolu sdělil, že ve stanoveném termínu z území České republiky vědomě nevycestoval, protože vynaložil v 75.000,-Kč na to, aby mu jiný Vietnamec zprostředkoval vízum. Nezískal však ani vízum a zpět ani své peníze. Přestože o své povinnosti opustit území České republiky věděl, neměl finanční prostředky potřebné k vycestování. Na otázku, kde má cestovní doklad žalobce odpověděl, že neví. Dále uvedl, že od té doby, co mu byl vystaven výjezdní příkaz, pracoval jako stavební a lesní dělník. Na otázku, zda má na území České republiky nějaké příbuzné, žalobce sdělil, že v České republice nemá žádné přímé příbuzné ani žádné přátelské vztahy, má zde pouze vzdáleně příbuzné. Na otázku, zda mu je znám nějaký důvod, který by mu bránil ve vycestování z území České republiky, žalobce uvedl, že mu nic nebrání, pouze chce získat zpět své vynaložené peníze.

V první žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán řádně nezdůvodnil, k jakému porušení právní povinnosti podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců došlo nebo-li, na základě které ze dvou skutkových podstat uvedených v tomto ustanovení bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobní námitka není důvodná. Již při sepisu vyjádření žalobce (protokol ze dne 27.11.2009) žalobce byl seznámen žalobcem jednotlivě s důvody správního vyhoštění z hlediska jednotlivých skutkových podstat, v němž je jako důvod sepsání protokolu uvedeno „Správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR podle § 119 odst. 1 písm.c) bod 1“ ....“pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.“ a „§ 119 odst. 1 písm.c) bod 2“ ....“pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn.“ Prvostupňové rozhodnutí ve výroku tato ustanovení uvádí jednotlivě a v odůvodnění také jednotlivě vyložil jakým jednáním se žalobce porušení § 119 odst. 1 písm.c) bod 1“ a „§ 119 odst. 1 písm.c) bod 2“, dopustil. V případě porušení § 119 odst. 1 písm.c) bod 1 zákona o pobytu cizinců pobýval na území bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.“ a v případě porušení § 119 odst. 1 písm.c) bod 2 zákona o pobytu cizinců pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.V odůvodnění rozhodnutí I. stupně, jakož i v rozhodnutí žalovaného, byl kromě uvedení ustanovení § 119 odst. 1 písm.c) v členění bodu 1 a bodu 2 zákona o pobytu cizinců řádně učiněn odkaz na ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, které v sobě obsahuje obě skutkové podstaty, které žalobce porušil, tzn. pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez víza.

Názor žalobce uvedený v druhé žalobní námitce, že popis skutkové podstaty a protiprávního jednání musí být obsažen i ve výroku nejen v odůvodnění rozhodnutí, soud nesdílí. V řízení o správním vyhoštění se nejedná o správní trestání a proto takový požadavek na výrok rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nemá zákonnou oporu.

Žalobce v rámci třetí námitky uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle kterého se stanovuje doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území jako doba shodná s vykonatelností rozhodnutí, je nezákonný, neboť správní orgán nemá oprávnění stanovit dobu vykonatelnosti. Tvrzenou nezákonnost soud neshledává, neboť správní orgán prvního stupně stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, dále uvedl, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti. K vykonatelnosti rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl v závěru svého rozhodnutí, že doba po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst.4,5, § 119a, 179 zákona o pobytu cizinců a § 3c odst.2 a 32 odst.5 zákona č. 325/1999Sb., o azylu. Je tak nepochybné, že žalobce před uplynutím doby

vykonatelnosti rozhodnutí nemohl být na právech zkrácen. Žalobci doba vycestování nebyla stanovena, neboť vycestování bude realizováno orgány policie ČR, o mezinárodněprávní ochranu žalobce nepožádal.

K poslední žalobní námitce soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je jednoznačně patrné, že se žalovaný vypořádal s důvody znemožňují vycestování žalobce. Námitka nebyla žalovaným shledána oprávněnou, neboť správní orgán postupoval ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie povinna si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Správní orgán prvního stupně obdržel závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 27.11. 2009, ve kterém je výslovně uvedeno, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování žalobce do země jeho státního občanství, a podle § 179 zákona o pobytu cizinců je tudíž jeho vycestování možné. V odůvodnění výše uvedeného stanoviska je uvedeno, že po posouzení výpovědi žalobce na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti, neshledal v případě žalobce žádný z důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl s tímto podkladem pro rozhodnutí seznámen před vydáním rozhodnutím a správní orgán prvního stupně závěry tohoto stanoviska citoval v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného pohledu dospěl odvolací orgán k závěru, že tuto námitku žalobce v odvolání uvedenou, považuje za účelově tvrzenou s cílem zabránit jeho vyhoštění z území České republiky. Žalobce nadto v žalobě ani neuvádí, jaké jsou důvody, které znemožňují žalobci vycestování do země původu. Tvrzení žalobce uvedené do protokolu, že nemá finanční prostředky na vycestování nejsou právně relevantním důvodem dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění žalovaný se přezkoumatelně vypořádal i s délkou doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstoupit na území České republiky, tak, že byla stanovena vzhledem k závažnosti jednání na dobu jednoho roku, což je doba adekvátní s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, kterým došlo k vědomému porušení právních předpisů a s přihlédnutím ke skutečnosti, že rozhodnutím správního vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého rodinného života ve smyslu ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, uvedené v žalobě: „Nemohl jsem využít svého práva vyjádřit se ke všem relevantním skutečnostem a důvodům, pro které se nemohu vrátit do země svého původu. Odpůrce má povinnost zkoumat, zda mi v případě návratu na Ukrajinu hrozí, či nehrozí vážná újma. A podle mého názoru si správní orgán neobstaral dostatečné informace o zemi původu, ani o mé konkrétní obavě z vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců. " Kromě toho, že země žalobcova původu je Vietnamská socialistická republika, nikoliv Ukrajina, žalobce v řízení před správními orgány ani v žalobě neuvedl žádné důvody dle §179 zákona o pobytu cizinců vycestování do Vietnamu znemožňující. Žalobce byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, kterážto skutečnost je doložena Záznamem o prostudování spisu ze dne 27.11.2009 (založeném v správním spise). Žalobce poprvé až v žalobě uvedl, že do Vietnamu se vrátit nemůže, neboť mu hrozí nebezpečí, ovšem ani v žalobě neuvedl jaké nebezpečí. Nicméně vzhledem k tomu, že soud rozhoduje ve správním soudnictví dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, musí tuto žalobní námitku odmítnout, neboť nebyla uplatněna ve správním řízení, přestože byl žalobce výslovně dotazován, zda-li mu ve vycestováním brání nějaká skutečnost. Na otázku žalobce pouze uvedl, že mu v návratu do Vietnamu nic nebrání chce pouze zpět své peníze.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na

nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 28. února 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu